

reeks Het beeld

Portrait de la jeune fille en feu, Céline Sciamma, 2019

Elke zaterdag toont iemand ons zijn favoriete beeld: het werk dat altijd opnieuw beroert, troost of inspireert. Vandaag: Elena Peeters.

'Toen de film *Portrait de la jeune fille en feu* twee jaar geleden uitkwam, deed ik iets wat ik niet vaak doe: ik nam, louter om een film te zien, de trein vanuit de Kempen, waar ik woon, naar de cinema in Antwerpen. Het thema, een verboden liefde tussen twee vrouwen, sprak me erg aan. Net als het feit dat het een Franse film is. Na afloop voelde ik me vol. Vervuld. Een gevoel dat er al was tijdens de openingsscène van de film, waarin verschillende gezichten te zien zijn van meisjes die leren schilderen naar model. Hun ogen die op sloegen, observeerden, en dan weer neersloegen, maakten een enorme indruk op me.'

'Op de trein terug naar huis dacht ik: dat is wat ik ook doe, eigenlijk al mijn hele leven lang: kijken. Naar andere mensen. En naar andere mensen die naar andere mensen kijken. Als theatermaakster toon ik louter wat ik al gezien heb. Ik voel geen enkele behoefte om iets nieuws uit te vinden. Wat interessant is voor mij, bestaat al. Ik moet het gewoon gezien hebben, ernaar gekeken hebben.'

'De film gaat over een kunstenaar, Marianne, die ergens in het midden van de 18de eeuw de opdracht krijgt om het huwelijksportret te schilderen van Heloïse. Maar zij weet daar niet van, ze is ook hele-

maal niet happig om te trouwen. Dus observeert Marianne haar overdag en werkt 's avonds stiekem aan het portret. De twee trekken met elkaar op, en groeien steeds meer naar elkaar toe.'

'Elk shot in de film is een schilderij op zich. De camera zit erg dicht op de huid. Je ziet ogen, oorlellen. Je kijkt mee met de blik van Marianne, die elk detail van Heloïse, die eigenlijk niet bekeken wil worden, bekijkt en opslaat. Als kijker voel je je even voyeuristisch als Marianne zelf. De spanning die tussen hen hangt, voel je fysiek. De aantrekking onderling is zo voelbaar, dat ik in de cinema-zaal méé aan het verlangen was.'

'De mens is een prachtig schepsel. Ik kijk er zo graag naar. Al die verscheidenheid, al die gebreken ook. Als je lang genoeg naar iemand kijkt, komt er dat moment waarop je iemand in zijn volledigheid ziet, in

zijn waardigheid ook. De details gaan op in een geheel. Ineens zie je wat er in iemand schuilt, en achter iemand. Daar is een wakkere blik voor nodig, die voor mij heel natuurlijk, aangeboren zelfs, aanvoelt. En toch is wat je ziet voor iedereen anders.'

'Zoals die meisjes uit de openingsscène: allemaal kijken ze naar hetzelfde model en observeren ze met eenzelfde intensiteit, toch kijken en interpreteren ze allemaal anders. Want geen enkel afgewerkt schilderij is uiteindelijk hetzelfde.'

Joke Van Caesbroeck

Elena Peeters is actrice en theatermaakster. Haar nieuwste productie, *Begin*, is vanaf 28 oktober te zien in verschillende Vlaamse zalen. Première: cultuurhuis De Warande (Turnhout). Andere speeldata: www.elenapeeters.be